

денъ Бисмаркъ свикалъ на обща конференция посланицитѣ на Франция, Англия и Италия. Баронъ Жомини прочелъ меморандума, слѣдъ като Бисмаркъ съобщилъ цѣлѣта на конференцията и необходимостта отъ енергично въздѣйствие надъ Турция. Посланицитѣ на Италия и Франция били натоварени, два дена по-късно, отъ правителствата си да дадатъ съгласието си за меморандума. Английскитѣ прѣдставители обаче се въздържалъ отначало и послѣ, по заповѣдь отъ Лондонъ, отказалъ да даде съгласието на Англия относително мѣрките прѣдвидени въ меморандума.

Усърдието на Англия да влияе по друго направление въ вжтрѣшнитѣ работи на Турция, осуетило задачата на континенталнитѣ държави. На чело на Лондонския кабинетъ стоялъ единъ човѣкъ, който правилъ много шумъ около себе си. Надаренъ съ бистъръ умъ и силно въображение, той билъ до висша степенъ славолубивъ. Размирицитѣ на Балканския полуостровъ отворили на Дизраели широко поле за политическа деятельность. Водителъ на консерваторитѣ и шефъ на английския кабинетъ, Дизраели побързалъ да заяви, че Великобританската политика трѣбва да влѣзе въ по-активна роля, даже да играе първенствующе значение въ свѣтовната политика. Бързитѣ му политически успѣхи кралицата възнаградила съ титлата лортъ Биконсфилдъ.

Нѣколко дена, слѣдъ като отказалъ да се съгласи съ инициативата на Русия и оная на другитѣ сили, изразена въ Берлинския меморандумъ, Биконсфилдъ заявилъ въ парламента на 18 май 1876 г., при бурни акламации на прѣдставителитѣ, че честта на Англия ще бѣде защищавана само тогава, когато нейната политика наложи своя ржководящъ тонъ на другитѣ.

По отношение на източната английска политика, лордъ Биконсфилдъ сподѣлялъ доктрината на Палмерстонъ и оная на Питъ.

Той заявилъ, както своитѣ славни прѣдшественици, че Англия счита независимостта и цѣлокупността на Турската империя, като една отъ основитѣ на своята политика. Тази декларация на английския премиеръ викирала явно руската политика на Балканския полуостровъ.